

Savitri

Met

Huta Schilderingen

Boek III Het Boek van de Goddelijke Moeder

Canto Een
De Achtervolging van het Onkenbare

Sri Aurobindo

Alles is te klein, wat de wereld kan geven:
Haar macht en kennis zijn de geschenken van de Tijd
En kunnen niet de heilige dorst lessen van de geest.

Ofschoon deze vormen van grootsheid van Een afkomstig zijn
En ons leven bestaat door de adem van zijn genade,
Ofschoon ons meer nabij dan nabijheid's zelf,
Is het een of andere opperste waarheid van wat wij zijn;
Door zijn eigen werken verborgen, leek het ver weg,
Ondoordringbaar, occult, stemloos, duister.

De Aanwezigheid was verloren, waardoor alle dingen charme hebben,
De Glorie ontbrak, waarvan zij de schemerige tekens zijn.

De wereld leefde verder, van zijn Oorzaak leeggemaakt,
Zoals liefde, wanneer het geliefde's gezicht verdwenen is.

Het werk om te weten leek een vergeefse strijd van het Denkvermogen;
Alle kennis eindigde in het Onkenbare:
De inspanning om te heersen leek een vergeefse trots van de Wil;
Als een triviale prestatie, veracht door de Tijd,
Trok alle vermogen zich terug in het Almachtige.

Een grot van duisternis bewaakt het eeuwige Licht.

Een stilte settelde zich in zijn strijdende hart;
Vrijgesproken van de stemmen van wereld's verlangen,
Keerde hij zich naar de tijdloze roep van het Onuitsprekelijke.

Een intiem en onnoembaar Wezen,
Een wijde dwingende extase en vrede
In hemzelf en alles gevoeld en toch onbegrepen,
Naderde en vervaagde voor de achtervolging van zijn ziel,
Alsof het hem voor altijd verder lokte.

Dichtbij week het achteruit; van ver riep het hem nog steeds.
Niets anders kon bevredigen dan deze heerlijkheid:
Zijn afwezigheid maakte de grootste daden saai,
Zijn aanwezigheid deed het kleinste goddelijk lijken.

Wanneer het er was, dan was de hart's afgrond gevuld,
Maar wanneer de verheffende Godheid zich terugtrok,
Dan verloor het bestaan haar doel in het Zinloze.

De orde van de onheuglijke sferen,
De godgelijke volheid van de instrumenten
Werden veranderd in steunpilaren voor een tijdelijke scene.

Maar wie die grootmacht was, wist hij nog niet.

Ondoorgrondelijk, toch alles vullend wat is,
Schiep het en wiste het een miljoen werelden
En nam en verloor een duizend vormen en namen.

Het droeg het voorkomen van een ononderscheidbaar Uitgestrekte,
Of was een subtiele kern in de ziel:
Een verre grootsheid liet het reusachtig en schemerig,
Een mystieke nabijheid sloot het lieflijk in:
Het leek soms een verdichtsel of een gewaad
En soms leek het zijn eigen kolossale schaduw.

Een reusachtige twijfel overschaduwde zijn vooruitgang.

Door een neutrale allesdragende Leegte,
Waarvan de blankheid zijn eenzame onsterfelijke geest koesterde,
Gelokt naar een of andere verborgen Allerhoogste,
Geholpen, gedwongen door enigmatische Vermogens,
Strevend en half verzinkend en gedragen,
Onwankelbaar steeg hij zonder pauze op.

Altijd broedde er een tekenloze vage Immensiteit
Zonder toenadering, voorbij respons,
Het veroordeelde eindige dingen tot niets,
Het confronteerde hem met het onvergelykbare.

Toen kwam er aan de klim een machtige termijn.

Een hoogte was bereikt, waar niets, dat geschapen was, kon leven,
Een lijn, waar elke hoop en zoektocht moet ophouden
Naderde een of andere onverdraagzame loutere Werkelijkheid,
Een nulteken vormde zich, zwanger van grenzeloze verandering.

Op een duizelige rand, waar alle vermomming faalt
En het menselijke denkvermogen afstand moet doen in het Licht
Of als een mot moet sterven in de naakte gloed van de Waarheid,
Stond hij gedwongen voor een ontzaglijke keuze.

Alles, wat hij geweest was en alles, waarheen hij groeide,
Moet nu achtergelaten worden of anders worden getransformeerd
In een zelf van Dat, wat geen naam heeft.

Alleen en tegenover een ontastbare Kracht,
Die geen houvast bood voor de grip van het Denken,
Bood zijn geest het hoofd aan het avontuur van het Zinloze.

In de steek gelaten door de werelden van de Vorm vocht hij.

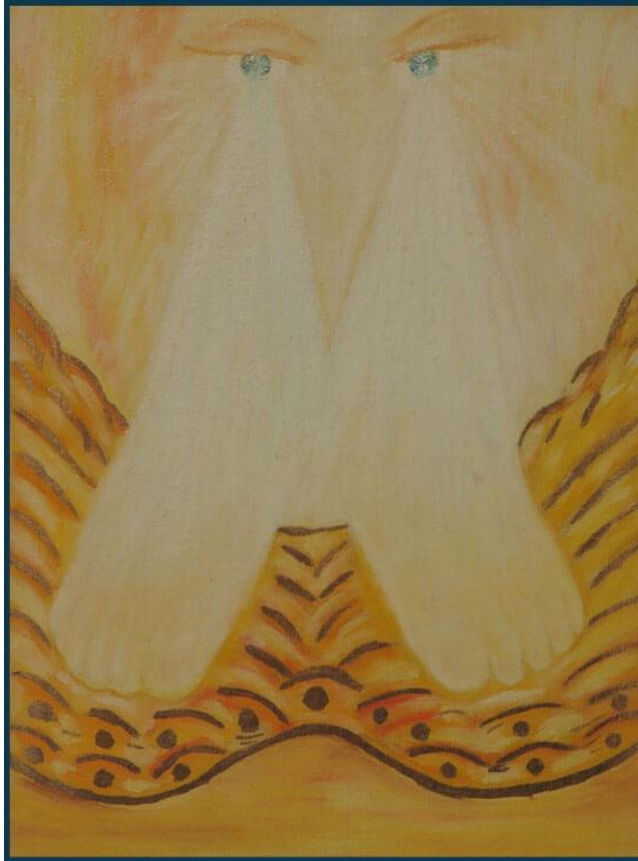
Een vruchtbare wereldwijde Onwetendheid ging hier ten onder;
Denken's lange ver cirkelende reis raakte zijn einde
En ineffectief pauzeerde de acteur Wil.

De symbolische modi van bestaan hielpen niet meer,
De structuren, die Onwetendheid bouwt, faalden ineenstortend,
En zelfs de geest, die het universum omvat,
Viel in zwijm in in lumineuze ontoereikendheid.

In een onmetelijk verval van alle gebouwde dingen,
Die elke vergankelijke ondersteuning transcendeert
En eindelijk zich verenigt met zijn machtige oorsprong,
Moet het afzonderlijke zelf versmelten of worden herboren
In een Waarheid, die boven het appèl van het mentale uitgaat.

Alle glorie van omtrek, de lieflijkheid van harmonie,
Geweigerd als een gratie van triviale tonen,
Gewist van Wezen's naakte, sobere stilte,
Stierf weg in fijne en zaligvolle Nietsheid.

De Demiurgen verloren hun namen en vormen,
De grootse beraamde werelden, die zij hadden gepland en gewrocht
Waren voorbij, één voor één genomen en teniet gedaan.

Meditations on Savitri

Het universum verwijderde haar gekleurde sluier,
En aan het onvoorstelbare einde
Van het enorme raadsel van geschapen dingen
Verscheen de van verre geziene Godheid van het geheel,
Zijn voeten stevig gebaseerd op Leven's ontzaglijke
vleugels,
Almachtig, een eenzame ziener van de Tijd,
Inwaarts, ondoorgroendelijk, met een diamanten blik,
-Savitri: Boek III Canto I

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

Het universum verwijderde haar gekleurde sluier,
En aan het onvoorstelbare einde
Van het enorme raadsel van geschapen dingen
Verscheen de van verre geziene Godheid van het geheel,
Zijn voeten stevig gebaseerd op Leven's ontzaglijke vleugels,
Almachtig, een eenzame ziener van de Tijd,
Inwaarts, ondoorgroendelijk, met een diamanten blik,
Aangetrokken tot het onpeilbare schouwen
Keerden de onopgeloste trage kringlopen naar hun bron terug
Om opnieuw te verrijzen uit die onzichtbare zee.

Alles wat uit zijn kracht geboren was, werd nu ontbonden;
Niets bleef over, dat het kosmische Denkvermogen bevat,
De eeuwigheid bereidde zich voor om te vervagen en leek
Een verkleuring en oplegging aan de Leegte,
Ruimte was het flakkeren van een droom,
Die voor zijn einde verzonk in Niets' diepten.

De geest, die niet sterft en het Godheid's zelf
Leken mythen, geprojecteerd uit het Onkenbare;
Vanuit Het was alles ontsprongen, in Het wordt het geroepen om op te
houden.

Maar wat Dat was, kon geen denken, noch zicht zeggen.

Alleen een vormloze Vorm van het zelf was overgelaten,
Een ijle schim van iets, dat was geweest,
De laatste ervaring van een afnemende golf,
Voor het zinkt in een grenzeloze zee,
Alsof het zelfs op de rand van het Niets een leeg gevoel
Had overgehouden van de oceaan, waaruit het was ontstaan.

Een Uitgestrektheid broedde, vrij van besef van Ruimte,
Een Eeuwigdurendheid, afgesneden van de Tijd;
Een vreemde sublieme onveranderlijke Vrede
Weigerde stil van zich wereld en ziel.

Een starre niet vergezeldde Werkelijkheid
Beantwoordde uiteindelijk aan zijn ziel's gepassioneerde zoektocht:
Passieloos, woordloos, geabsorbeerd in zijn peilloze zwijgen,
Het mysterie behoudend, dat nooit iemand zou doorgronden,
Broedde het raadselachtig en ongrijpbaar,
Hem het hoofd biedend met zijn stomme ontzagwekkende kalmte.

Het had geen verwantschap met het universum:
Er was geen handeling, geen beweging in haar Uitgestrektheid:
Leven's vraag, ontmoet door haar stilte, stierf op haar lippen,
Wereld's inspanning hield op, veroordeeld voor onwetendheid,
Geen sanctie vindend van hemels Licht:
Er was daar geen denkvermogen met zijn behoefte om te weten,
Er was daar geen hart met haar behoefte om lief te hebben.

De hele persoon verging in naamloosheid.

Er was geen tweede, het had geen partner of gezelschap;
Alleen zichzelf was werkelijk voor zichzelf.
Als een zuiver bestaan, veilig voor denken en stemming,
Een bewustzijn van ongedeelde onsterfelijke zaligheid,
Verbleef het afzijdig in zijn loutere oneindigheid,
Een en uniek, onuitsprekelijk alleen.

Een vormloos, kenmerkloos, en stom Wezen,
Dat zichzelf kende door zijn eigen tijdloze zelf,
Voor altijd gewaar in zijn bewegingsloze diepten,
Niet scheppend, niet geschapen en ongeboort,

De Ene, door wie allen leven, die leeft door niemand,
Een onmetelijke lumineuze heimelijkheid,
Bewaakt door de sluiers van het Onmanifeste,
Boven het veranderlijke kosmische tussenspel
Verbleef verheven, onveranderlijk hetzelfde,
Een stille occulte Oorzaak, ondoordringbaar,
Oneindig, eeuwig, ondenkbaar, alleen.

EINDE VAN CANTO EEN